

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.509 van 3 februari 1999
in de zaak A. 77.237/X-7965.**

In zake : Monique VAN LONDERSELE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Monique VAN LONDERSELE op 23 januari 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 6 november 1997 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, houdende, eensdeels, inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van 5 april 1989 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij haar de vergunning werd verleend voor het verkavelen van een grond gelegen aan de Ressegemstraat, het Sint-Mauritsplein en de Blauwstraat te Herzele (Ressegem), kadastraal bekend Sectie B, nr. 97d, anderdeels, de vernietiging van laatstgenoemde beslissing;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. CLEMENT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 september
1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor
verzoekster, en van Advocaat P. LEFRANC, die verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
J. CLEMENT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat verzoekster op 7 november
1988 bij het college van burgemeester en schepenen van
de gemeente Herzele de vergunning heeft aangevraagd voor
het verkavelen van een grond gelegen aan de
Ressegemstraat, Sint-Mauritsplein en de Blauwstraat te
Herzele (Ressegem), kadastraal bekend Sectie B, nr. 97d;
dat het betrokken perceel volgens de bestemmingsvoor-
schriften van het bij koninklijk besluit van 1 oktober
1969 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg
"Dorpscentrum", met uitzondering van het zuid-oostelijk
gedeelte dat is bestemd tot "strook voor gesloten
woningbouw" (artikel 3), "strook voor bijgebouwen"
(artikel 5) en "strook voor koeren en tuinen"
(artikel 7), voor het overgrote gedeelte gelegen is in

"zone voor openbaar nut" (artikel 8) en "gebouwen voor openbaar nut" (artikel 9); dat het volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgesteld gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem gelegen is in woongebied met landelijk karakter; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 18 januari 1989 de verkavelingsvergunning heeft geweigerd op grond van strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften van voornoemd bijzonder plan van aanleg "Dorpscentrum" en het ontbreken van waterleiding ter hoogte van de loten 1 tot en met 10 en 13 tot en met 16; dat verzoekster op 2 februari 1989 beroep heeft ingesteld tegen voornoemde weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen; dat de bestendige deputatie bij besluit van 5 april 1989 de verkavelingsvergunning heeft verleend om reden dat, eensdeels, wat betreft de loten 1 tot en met 8 en 13 tot en met 16 er tegenstrijdigheid bestaat tussen het eerder goedgekeurd bijzonder plan van aanleg en het later vastgesteld gewestplan, zodat het bijzonder plan van aanleg voor deze loten van rechtswege als opgeheven dient beschouwd en de aanvraag voor deze loten te beoordelen is op grond van de voorzieningen van het gewestplan, en aldus voor residentiële bebouwing in aanmerking komen, anderdeels, wat betreft de loten 9 tot en met 12, artikel 51 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, de mogelijkheid voorziet om af te wijken van de voorschriften van een bijzonder plan van aanleg, en de voorgestelde halfopen bebouwing verenigbaar is met de goede stedenbouwkundige aanleg; dat de gemachtigde ambtenaar op 11 mei 1989 tegen deze inwilligingsbeslissing beroep heeft ingesteld bij de Vlaamse Executieve; dat hij dit beroep met een op dezelfde datum ter post aangetekende brief aan verzoekster ter kennis heeft gebracht; dat verzoeksters raadsman, bijna 8 jaar later, met een ter post aangetekende brief van 20 maart 1997

heeft gevraagd "toelating te willen verlenen tot inzage van het dossier, en zo spoedig mogelijk een datum te willen bepalen voor een hoorzitting"; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening bij het bestreden besluit van 6 november 1997, het beroep van de gemachtigde ambtenaar heeft ingewilligd, en dienvolgens voormelde beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 5 april 1989 heeft vernietigd;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekster aanvoert wat volgt :

"De hierboven omschreven feiten tonen duidelijk aan op welke lichtvaardige wijze de diensten van het Vlaams Gewest zijn omgesprongen met het verkavelingsdossier van verzoekster.

Verzoekster heeft op 5 april 1989 van het provinciebestuur de vergunning verkregen om haar eigendom te verkavelen.

De gemachtigde ambtenaar tekende tegen deze beslissing beroep aan, waarna het dossier op mysterieuze wijze verdween, om pas terug aan de oppervlakte te komen op een ogenblik dat verzoekster ten einde raad een advocaat raadpleegt om klaarheid te scheppen in de zaak.

Om meerdere redenen kan verzoekster zich daarbij niet van de indruk ontdoen dat er in haar dossier 'hogere krachten' aan het werk zijn geweest en nog steeds zijn, die de beoogde verkaveling ten allen prijze willen dwarsbomen.

Verzoekster verklaart zich nader.

Sedert een tijd is rond het dossier van verzoekster en de plannen tot verkaveling een zekere

commotie in de gemeente ontstaan, waarbij steeds de rechtstreekse betrokkenheid opvalt van een zekere heer Dirk VAN MELKEBEKE, een inwoner van Ressegem.

Het betreft de huidige kabinetschef van de Vlaamse minister die de bestreden beslissing genomen heeft.

Zo doet de heer VAN MELKEBEKE in april 1993 aan De Beiaard, een lokale informatiekraant, allerhande verklaringen namens een lokaal 'actiecomité', dat de weide open en groen wil houden (zie copie in bijlage).

Dat de persoonlijke betrokkenheid van de kabinetschef daar niet ophoudt, blijkt nog ten overvloede uit het feit dat op 2 oktober 1997, t.t.z. één week na de laatste hoorzitting op de AROHM-diensten in deze zaak, in de lokale editie van het dagblad Het Volk opnieuw een artikel verschijnt, waarbij dezelfde Dirk VAN MELKEBEKE opnieuw aandringt op het behoud van de weide, en zelfs een aankoop van de gronden door de gemeente suggereert (zie copie in bijlage).

Uit dit artikel blijkt bovendien dus dat er blijkbaar gedacht wordt aan stappen teneinde verzoekster van haar eigendom te beroven, en de verkaveling dus sowieso onmogelijk te maken.

Verzoekster heeft met andere woorden redenen te over om aan te nemen dat zij door de Vlaamse overheid gefnuikt is geworden en nog steeds wordt in haar rechten als eigenaar.

Na het vergunningsbesluit van de bestendige deputatie, heeft verzoekster geduld uitgeoefend op een behandeling van haar dossier in beroep door de minister.

Had verzoekster echter geen raadsman ingeschakeld, dan was het dossier blijkbaar nooit meer boven water gekomen, gezien bij de eerste contactnames met het bestuur werd meegedeeld dat er van het originele dossier geen enkel spoor meer was.

Verzoekster leidt uit alle voornoemde omstandigheden af dat haar dossier wellicht op bewuste wijze werd achtergehouden, dit dus gedurende maar liefst acht jaar, terwijl de wettelijke behandelingstermijn voor een verkavelingsberoep slechts 150 dagen of ongeveer 5 maand bedraagt ...

Dat het nu de hoogste tijd is om een wettige beslissing over het dossier te krijgen, bewijzen de meest recente ontwikkelingen die uitwijzen dat men de grond zelf van verzoekster zou willen afnemen (cfr. de verklaringen van kabinetschef VAN MELKEBEKE in het dagblad Het Volk).

Verzoekster ervaart duidelijk dat zij het slachtoffer is van politiek getouwtrek, terwijl een strikt juridische benadering van het dossier noopt tot de noodzakelijke conclusie dat de minister het beroep van de gemachtigde ambtenaar had moeten verwerpen en de door het provinciebestuur verleende verkavelings-

vergunning had moeten bevestigen (zie de middelen hierna).

Reeds eerder aanvaardde de Raad van State in het administratief kort geding titel van moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat een onrechtvaardige en willekeurige behandeling van een bouw- of verkavelingsdossier voor de afgewezen aanvrager in bepaalde omstandigheden een bron kan zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (...).

In een recent Auditoraatsverslag in een andere schorsingsprocedure wordt dan weer aanvaard dat het gedurende onredelijk lange tijd in suspens houden van het lot dat een bouwproject zal worden toebedeeld een nadeel in zich houdt 'dat het louter financiële overstijgt' (verslag dd. 11 december 1997 in een zaak gekend onder G/A 69.927/X-6752).

In casu dient daarbij inzonderheid rekening gehouden te worden met de ernst van de door verzoekster ingeroepen middelen, ter staving van de onwettigheid van het bestreden besluit (zie hierna).

Het nadeel dat verzoekster lijdt ten gevolge van de bestreden beslissing is bijgevolg ernstig en moeilijk te herstellen";

Overwegende dat verzoekster haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel vooreerst situeert in "een onrechtvaardige en willekeurige behandeling" van haar verkavelingsaanvraag; dat zij deze bewering staft door erop te wijzen dat volgens krantenberichten de kabinetschef van de Vlaamse minister die het bestreden besluit heeft genomen, de bestaande weide wil behouden en "zelfs een aankoop door de gemeente suggereert"; dat deze beweringen geen nadeel inhouden dat rechtstreeks voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat zij niet dienend zijn; dat verzoekster voorts een nadeel put uit het "onredelijk lange tijd in suspens houden" van het lot dat haar verkavelingsdossier werd toebedeeld; dat krachtens artikel 57, § 1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, juncto artikel 55, § 2, vierde en vijfde lid, van dezelfde wet, van de beslissing van de Minister over het beroep aan de partijen kennis wordt gegeven binnen zestig dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat, termijn die met vijftien

dagen wordt verlengd ingeval de partijen worden gehoord, en dat bij gebreke hiervan de aanvrager de zaak bij aangetekende brief aan de Minister kan rappeleren, met als gevolg dat, wanneer de aanvrager geen beslissing heeft ontvangen bij het verstrijken van een nieuwe termijn van dertig dagen met ingang van de dag waarop de rappelbrief ter post is afgegeven, hij mag overgaan tot het uitvoeren van het werk of het verrichten van de handelingen, mits hij zich gedraagt naar de beslissing van de bestendige deputatie; dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt en verzoekster overigens ook niet beweert, dat zij een zodanige rappelbrief heeft gestuurd aan de Minister; dat zij alleszins zelf het beweerde nadeel van het "onredelijk lange tijd in suspens houden" van haar aanvraag had kunnen voorkomen door de zaak aan de minister te rappeleren; dat het om deze reden alleen reeds niet kan worden weerhouden;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie februari 1900 negenennegentig, door :

de H. J. BOVIN, w n d . kamervoorzitter,
staatsraad,
Mevr. A. EYLENBOSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

J. BOVIN.